

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Theophilo. 67.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἀσέβεια ἐξήρασε ἢ τοῦτο μετὰ τῆς
ἄλλων θαυμασίων ἀνακηρύξει ὁ μελο-
ποιός ἐπειδή δὲ οὐ γρηΐ σποράνεοθα,
ἀλλ' ἀποδίδου μαρτυρίας, ἰώσηπτον
ᾧ ἐξ ἀγαθῶν ἐν ταῖς ἀρχαιολογίαις
γράφοντα. ἡ δὲ π χρεῖον ἀπὸ δύο
χοινίαν ἱεροσολύμων, ὁ καλεῖται μὲν
ἡγάμ, ᾧ ἐξ ἀείσοις τε ἢ ναμάτων ἐ-
πιρροαῖς ἔπιτεπέτατον, ἢ πλούσιον,
ἐν ᾧ ὁ Σολομῶν σιωχῶς ἐξήει, γυμνα-
σθισόμνος ἢ θεράπων, τοῦ μὲν εἶναι
χῶρον τοῦτον, ἢ ἰώσηπτον, ἢ τὸν με-
λωδὸν τὸν θαυμασίων ὅτι ἐξηρανήθη,
ᾧ ἐξ ἀγαθῶν μαρτυρίας. ἢ γὰρ ἂν ἐν
θαυμασι τοῦ ἐξηρανεῖν αὐτὸν κατελθ-
μει, εἰ μὴ λίαν εὐστροφος. ἡ δὲ τῆ δὲ ἐξη-
ρανήθη, αὐτὸν τὸν μελωδόν. ὡς γὰρ
χρεῖον τινὰ ἀνελίθη, καὶ ἀπὸ τῆς ὁ-
ρωμένης κτίσεως χῶρον τῶ λόγῳ, ἢ
εἰς τῆτον τὸν χῶρον ἐρθασεῖ ἐβραίοις.
ἐκείσε γὰρ ἐμελωθεῖ ἀφ' ᾧ ἡδε-
σαν, τίω ἀήτητον τοῦ θεοῦ δύναμιν
ἐρμηνεύω.

Θεοφιλω. ξξ.

Ὅτι μὲν τὸ ἀμύνασθαι ἀδικον οὐκ
ἔστι, σωθήσομαι, ὅτι δὲ οὐδὲ φιλόσο-
φον, σωθῆσθαι δίκαιος ἂν εἴη. πλὴν
ἀλλ' εἰ μὲν ῥαδίας ἐγένετο, καὶ ἀνευ
πολλῆς περὶ πειρίας, λόγον εἶχε σου ὁ
λόγος· εἰ δὲ περὶ τῆ μέλλοντος διδόναι
δικας ὁ ἀπατήρ ἐάντων μωρίαις πε-
ρεπίρη συμφοραῖς, ἀμεινον, τὸ μὴ με-
τὰ τὸ ἡδονῆσθαι, καὶ ἄλλων χαρῶν
περαθῆναι. εἰ δ' αἰνιγμασὶ εἶναι δο-
κεῖ τῶ ῥηθέν, σαφές αὐτὸ ποιῆσαι πε-
ρασόμεν. σκόπει γὰρ, εἰ θελήσειε τις
ἀμύνασθαι, πόσα ὑπομῆσει δεινά.
πρῶτον πληροῦται θυμοῦ, δεύτερον
ἀλαχόπιεται ὑπὸ ὀργῆς. πρῶτον γὰρ
κινᾷ θυμῶν τὸ πάθος· εἶτα ὀργα, καὶ

accommodus. Quoniam igitur diuina vo-
luntas irriguum hunc locum ac nemoro-
sum atque ad venationem perquam appo-
situm ob exuberantem incolarum impro-
bitatem exarefecit, ideo hoc quoque
vnā cum aliis miraculis vates prædicat.
Quoniam autem pronunciare atque asse-
uerare non oportet, verum testimonia fer-
re, Iosephum in medium producamus, in
antiquitatum libro his verbis videntem: E-
rat autem locus quidam duobus passuum
millibus ab vrbe Hierosolymitana disti-
tus, qui Ethan vocabatur, pratis & hortis,
ac laticibus perquam amœnus & copiosus,
ad quem Salomon, exercitationis ac ve-
nationis causa, subinde commeabat. En
quod hic locus eiusmodi esset, & Iosephū,
& Psalmistam, qui cum exaruisse miratus
est, testes profero. Neque enim hanc ex-
siccationem inter miracula recensuisset,
nisi aquis admodum irriguus extitisset:
Quod autem exsiccatus fuerit, ipsum Psal-
mistam testem adhibeo. Siquidem velut
orbem quendam & choream versans, ac
per res creatas atque in oculorum sensum
cadentes, sermone progrediens, ad hunc
quoque locum peruenit, Hebræis (illic e-
nim Psalmos condebat) ab iis rebus, quas
cognitas & perspectas habebant, inuictam
Dei potentiam exponens.

Theophilo. 67.

Quod acceptam iniuriam vlcisci mini-
mè iniustum sit, assentiar. Quod autem ne
philosophicum quidem sit, concedi abs-
te æquum fuerit. Quamquam si id facile ac
sine multis molestiis fieri posset, sermo
tuus ratione aliqua niteretur. Cum autem
ante eum qui pœnas daturus est, is qui eas
exposcit, sexcentis seipsum calamitatibus
cōvulneret, satius fuerit minimè commit-
tere, vt cum eo quod Iesus ipse sis, alia quo-
que mala experiaris. Quod si obscurum ti-
bi videretur quod dictum est, id perspicuum
reddere conabor. Considera enim, si quis
illatam sibi iniuriam vlcisci velit, quoniam
acerbitates perferat. Primum furore per-
funditur. Deinde ab ira interrumpitur.

S ij

(Primùm enim ebullit affectus : deinde ad vindictæ cupiditatem extimulatur.) Tertio infinitos fluctus excitat. Quarto mille cogitationum vias ingreditur. Quinto metus subit, ac tremor, animique angor, iracundia nimirum cum interrumpente, ac metu concutiente, dum illud secum agitat, quonam pacto quod cupit assequatur, acceptamque iniuriam vindicet. An non tibi huiusmodi homo ante eum, qui pœnas daturus est, ipsemet pœnas dare? At qui patientiam adhibet, ab his omnibus rebus exemptus est. Ac sanè meritò. Nam hoc in ipsius arbitrio situm est: atque ipse totum absolvit. Ille autem alter, non item. Verùm & temporis commoditate opus est, & loco, & fraude, & versuta improbitate, & armis, & machinis, & adulatione, & servitute, & hypocrisis. Vidésne quemadmodum difficilis quædã res sit vitium, facilis autem virtus? atque illud quidem tumultibus scateat, hæc autem ab omnibus perturbationibus remota sit? ut enim vir nequam & improbus tot ac tanta perpetitur: ita probus ac virtutis studiosus tranquillitatem obtinet. Atque is quidem qui vlciscendæ iniuriæ studet, infinitam inimicitiam reddit: qui autem patientia utitur, eam quàm ocysimè opprimit & extinguit. Vnde importunum etiam ac sævum hominè mitigat, atque ad amicitia allicit.

Timotheo Lectori. 68.

Amplissimum, & tibi ipsi, & mihi beneficium dederis, si teipso melior fias, atque ad ipsum virtutis fastigium ascendas, à fluxis & fragilibus bonis, imò ne bonis quidem, ad vera & stabilia bona transiens.

Athanasio. 69.

Antistites quosdam novi, ac fortasse vos quoque, qui cum intemperantes ipsi atque in sumptibus profusi sint, tamè, propterea quòd graues iis, qui peccat, pœnas constituunt, subditos coërcent atque in officio continent. Alios contra, qui cum in victus

ὄπθιμῃ τῆς ἀμύνης. τῶσον μυσία κύματα κινεῖ. τέταρτον, λογισμῶν ὁδὸς ἐρχεται μυσίας. πέμπτον, δέος ἐπεισι καὶ τρέμος καὶ ἀγωνία τῶ θυμῷ. ἑξήκοντον, τῶ φόβῳ κατασειόντος, πῶς ἐπιτύχη; πῶς ἐπέξελθῆ. ἄρ' εἰ δοκεῖ σοι ὁ τοιοῦτος ὡς τῶ μέλλοντος δίκας δίδουαι, δίκας ἀπαιτεῖσθαι, ὁ δὲ φιλοσοφῶν, ἀπὸ πηλακται. καὶ μάλα εὐκρίως. τούτῳ γὰρ κρείος βῆτι, καὶ τὸ πᾶν ἀπήρησεν. σκείνος δὲ ἔκπε, ἀλλὰ καὶ χειροῦ χρεῖα καὶ τόπι, καὶ δόλα, καὶ κακουρίας, ὄπλων τε καὶ μηχανημάτων, κολακείας τε καὶ δουλείας, καὶ ὑποκρισίας. ὁ δὲ πᾶς δούσκολοι μὲν ἢ κακία, εὐκαλοῦν δ' ἢ ἀρετῆς, πᾶς ἢ μὲν θορύβων γέμει, ἢ δ' ἀπάραχός βῆτι, ὡς περὶ γὰρ ὁ ποιητὴς ποσαῖτα παχεῖ. ἔτι πῶς ὁ φιλάρετος γαλίνης σπλάχει. καὶ ὁ μὲν ἀμυώμενος ἀπερῆτον κατασκευάζει πᾶν ἔθραυ, ὁ δὲ φιλοσοφίας ταχίστην ἐπάγει πᾶν τελευτή. διὸ καὶ τὸν ἡλίθιον ἐξημεροῖ. καὶ εἰς φιλίαν σκίπαι λῆται.

Τιμοθέῳ ἀναγνώστῃ. 71.

Μεγίστη καὶ σαυτῶ κάμοι δοίης ἂν χρεῖν, εἰ ἀμείναν σαυτῶ γένοιο, καὶ εἰς αὐτὴν τῆς ἀρετῆς πᾶν κορυφὴν ἀναδράμοις, ἀπὸ τῆς βέντων, μάλλον δὲ εἰ δὲ ὁ των ἀγαθῶν ὅτι τὰ ὄντα καὶ μὲν οἶα ἀφαισῶν.

Αθανασίῳ. 72.

Οἶδα πᾶς τῆς ἡγουμένην, ἴσως δὲ καὶ ὑμεῖς, οἵτινες ἀκόλαστοι ὄντες καὶ πολυτελεῖς, τῶ μεγάλας τοῖς πλάσσειν ὀρέξεν τὰς πμασίας σποφρονίζοντας τῶ ὑπνέως. ἄλλως δὲ κεκολασμένην μὲν καὶ σόφρονα διαγταν ἔχοντα.